

Antoni Martí i l'aixecada de camisa

Comença l'any 2016 sense perspectives de millora en la situació econòmica.

Andorra està molt més tocada del que sembla. Érem a dalt de tot i hem caigut al precipici.

La situació no té gran cosa a veure amb la macroeconomia. Ni tampoc amb la microeconomia. Els anys i panys de creixement econòmic hauran estat només el vestíbul d'una crisi que ha fet surar el pitjor d'un país: desocupació persistent, amiguisme que frega la corrupció, infraestructures innecessàries que topen amb necessitats socials indefugibles.

La llista pot ser llarga però, a la vista de la buidor del discurs de final d'any d'Antoni Martí, no cal afegir problemes perquè no s'ofereix pas cap solució. Només ha intentat, una vegada més, aixecar-nos la camisa tornant a acreditar les seves grans habilitats per fer volar coloms.

Si ens escoltem la propaganda de DA, baixa el nombre de desocupats però només perquè la gent, cansada de no trobar feina, ha deixat de buscar, ha tornat al seu país d'origen o, senzillament, s'han quedat a casa.

La veritat, la trista realitat, que l'estadística oficial no podrà desmentir, és que el juny del 2011, quan Antoni Martí arriba al Govern, hi havia 35.810 assalariats al país. El juny del 2015 eren 34.188. Mil sis-cents vint-i-dos assalariats menys!

S'instal·la la percepció que Andorra serà un país remolc durant molt temps. Un país de consum intern, sense grans aspiracions. Un país d'anar tirant, justet.

Un país a remolc d'Espanya i, més concretament, de Madrid.

El món gira i Andorra continua marxa enrere.

El temps erosiona les paraules, i les postures, a una velocitat increïble.

D'altra banda es detecten dèficits institucionals importants que afecten la qualitat de la democràcia andorranca. La falta d'una efectiva separació de poders és cridaderament evident quan el ministre portaveu es permet, el dia 22 de desembre, atacar els drets constitucionals a la defensa i a un judici just, que no cal ni plantejar. Ell ja té feta la sentència.

Quina suficiència!

I el Consell Superior de la Justícia no sap, no hi sent i mira cap a un altre costat.

Sembla que amb DA estem condemnats a tenir uns governants que sempre ens mirin per damunt de l'espatlla.

L'acumulació de campanyes electorals del 2015 ha fet surar les contradiccions de la política i ha deixat en evidència la distància entre les intencions expressades

públicament i les voluntats encobertes, entre l'atrezzo teatral i la realitat.

La política no és mai lliure d'elements simbòlics, sovint lligats a les emocions. El pes del simbolisme decreix en conseqüència a mesura que augmenta el de les raons, encara massa escàs en la política andorranca.

No es pot impedir el recurs exagerat als símbols que fa DA, però sí que hem d'esforçar-nos per identificar-los com a tals amb la finalitat d'evitar que es prenguin per raons.

Sota el regne de DA intentar fer balanç del recorregut del partit del Govern, analitzar els seus eixos programàtics i preveure el futur que preparen als electors-ciutadans permet descobrir fenòmens paranormals i creure que la política ha esdevingut una ciència oculta i misteriosa.

L'espectacle recent que han donat Antoni Martí i la seva cessada ministra de Salut i Benestar Social arran dels pactes i traïcions d'Andorra la Vella demostra un domini de determinades arts pròpies del món del circ.

En només cinc anys, d'ençà que Antoni Martí és cap de Govern, ha acreditat que disposa de grans habilitats com a saltimbanqui en la política de pactes.

Però de tant saltironar està oblidant que no només s'ha de tenir electors, s'ha d'intentar no ofendre els votants dels altres.